

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐
ฟ้าดินถล่มที่วัดดอยธรรมเจดีย์

ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงไปแล้ว ๑๑,๐๓๗ กิโลกรัม เท่ากับ ๑๑ ตัน ๓๗ กิโลกรัม หลังจากมอบแล้วได้ทองคำน้ำไหลซึมเพิ่มเข้าอีกถึงวันที่ ๑๔ กันยายน เป็น ๕๕๐ กิโลกรัม ๕๐ บาท ๔ สตางค์ รวมทองคำทั้งหมดที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเป็นทองคำ ๑๑,๕๗๘ กิโลกรัม ๗ บาท ๑๕ สตางค์ ได้เยอะ ทองคำได้ตั้งหมื่นกว่าของง่ายเมื่อไร ทองคำได้ตั้ง ๑๑,๕๗๘ กิโลกรัม ที่เรามอบเข้าคลังหลวง ทองคำเป็นหมื่นกิโลของเล่นเมื่อไร ที่เราได้แล้ว รวมทองคำทั้งหมดที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเป็น ๑๑,๕๗๘ กิโลกรัม ๗ บาท ๑๕ สตางค์ เข้าคลังแล้ว มันของง่ายหรือตั้ง ๑๑,๕๗๘ กิโลกรัม

ที่ได้พาพี่น้องทั้งหลายนำสมบัติเข้าคลังหลวง ที่เป็นหัวใจของชาติเรา ทองคำเป็นหัวใจของชาติ แข็งอยู่ตรงนั้น อ่อนอยู่ตรงนั้น ล้มเหลวอยู่ตรงนั้น ถ้ามีขึ้นมามากแข็งแกร่งเลย ใครจะเข้ามาติดต่อทำการซื้อขายอะไรๆ ได้ทั้งนั้น เพราะทองคำเป็นเครื่องประกันไว้แล้วในชาติของเรา เอ้า ใครจะมาลงทุนค้าขาย เอา มา ถ้าเรามีทองคำไว้แล้ว ถ้าไม่มีทองคำไม่มีใครมานะ

เราก็ได้พยายามที่สุดแล้วที่ช่วยชาติของเรา ให้มีความแน่นหนามั่นคงมากขึ้น เช่นอย่างทองคำนี้เป็นของง่ายเมื่อไร คือหัวใจของชาติอยู่ที่ทองคำ นี้เราก็ได้ตั้ง ๑๑,๕๗๘ กิโลกรัม เข้าคลังหลวงเรียบร้อยแล้วจากการช่วยชาติคราวนี้ ถ้าไม่มีการช่วยชาติทองคำเหล่านี้ไม่มี ความหมาย ไม่มีเลย แต่ได้ตั้ง ๑๑,๕๗๘ กิโลกรัม ๗ บาท ๑๕ สตางค์ ก็นับว่าได้เข้ามากพอสมควร สำหรับดอลลาร์นั้นได้เข้าเพียง ๑๐ ล้าน ๒ แสนกว่า ที่นี้เงินไทยเราที่จะช่วยโลกมันไม่พอ ตกลงก็ไปคว้าเอาดอลลาร์เข้ามาช่วยเงินไทยออกช่วยโลกต่อไป เว้นแต่ทองคำ คือร้อยทั้งร้อยทองคำจะแยกไปไหนไม่ได้เด็ดขาด ให้เข้าคลังหลวงทั้งหมดทองคำที่ไม่แยกก็มีทองคำอย่างเดียว ห้ามแยกเป็นอันขาดเลย เข้าเลยๆ ส่วนดอลลาร์แยกมาช่วยเงินไทย สำหรับเงินไทยนี้ตีกระจายตลอดอยู่แล้ว

เราก็พยายามที่สุด ที่จะให้ชาติบ้านเมืองของเราได้รับความอบอุ่นชุ่มเย็นแน่นหนามั่นคง เราได้พยายามที่สุด ส่วนธรรมภายในใจของเรา เราบอกตรงๆ แล้ว เราพอทุกอย่าง เราไม่มีอะไรบกพร่องในหัวใจ ตายแล้วไม่ต้องกลับมาเกิดอีก บอกประจักษ์ในนี้ ปัจจุบันต์ เว หรือ สนธิภูจิวโก ผู้ปฏิบัติธรรมจะพึงรู้เห็นผลงานของตนเป็นลำดับๆ จนกระทั่งถึงวาระ

สุดท้าย สนุทธิโก ตัดขาดสะบั้นพันเลย สนุทธิโก ชั้นสุดท้าย พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ท่านมี สนุทธิโก รู้เองเห็นเองในผลงานของตนด้วยกัน ธรรมเป็นธรรมประเภทเดียวกัน จิตเป็นจิตประเภทเดียวกัน สมควรจะรู้จะเห็นผลงานของตน ทำไมจะไม่เห็น

ก็นี่เราปฏิบัติมาในธรรมอันเดียวกัน ความรู้รับธรรมอันเดียวกัน เมื่อรู้ถึงขั้นไหนๆ สนุทธิโก บอกชัดเจนๆ คือรู้ผลงานของตนๆ จนกระทั่งวาระสุดท้าย เต็มที่แล้วเปิดโล่งเลยหมด นี่หัวใจของเราเปิดโล่งแล้ว ไม่มีอะไรเหลือแล้ว ขึ้นชื่อว่าสมมุติในสามแดน โลกธาตุ คายทิ้งหมด เหลือแต่วิมุตติธรรมเต็มหัวใจเท่านั้น

การช่วยชาติเราช่วยด้วยความเมตตาสงสาร เราไม่ได้ช่วยเพื่ออย่างอื่นอย่างใด เราไม่มีอะไรบกพร่อง ที่เราจะต้องเสาะแสวงหาอีก เราไม่มี นั่นละการหาธรรม พอ แต่การหาตามอำนาจของกิเลสนี้ตายทิ้งเปล่าๆ ไม่มีพอ เศรษฐีก็ทุกข์ กองทุกข์หมดทุกข์อยู่กับ เศรษฐี ทุกตะเข้ใจสู้เศรษฐีไม่ได้นะความทุกข์ นั่นละกิเลสพาเดิน ได้เท่านั้นไม่พอ ได้เท่านั้นไม่พอ ได้เท่าไรยิ่งหม่นตัวๆ เหมือนใส่เชื้อไฟเข้าไปๆ ไฟดับเพราะการใส่เชื้อเข้ามีไหม มีแต่มันแสดงเปลวจรดเมฆๆ ผลรายได้ที่กิเลสพาหามาเข้าสู่กิเลสคือไฟมันก็เผาตลอด ไม่มีคำว่าพอ

ให้ท่านทั้งหลายทราบไว้เสีย ไม่มีใครเกินศาสตองค์เอก จอมปราชญ์ก็อยู่ที่นั่น คือ พระพุทธเจ้า จอมใจอยู่กับพวกเรา ให้พากันฟังนะ ความโลภนี้มันจะพาเจ้าของให้ตายด้วยกัน เศรษฐียิ่งทุกข์มากนะ คือความอยากความทะเยอทะยาน ความหิวโหยนี้มันไม่พอ ได้มากเท่าไรความหิวโหยยิ่งมากๆ เพิ่มเข้าไปๆ ตายทิ้งเปล่าๆ ถ้าธรรมแล้วพอๆ พอถึงขั้นพอแล้วท่านว่า วุสิต์ พุทธมจรรย์ กต กรณีย์ พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว การเสาะแสวงหา อรรถธรรมมาได้เต็มที่แล้ว พุดง่าย ๆ ว่าเสร็จ กิจที่ควรทำก็คือการบำเพ็ญธรรม เพื่อนำธรรมเข้าสู่ใจ ชำระกิเลสออกให้หมดสิ้นจากใจ นั่นละ กต กรณีย์ นาปริ อิตถตตยาติ ปชานาติ กิจอื่นที่จะทำให้ยิ่งกว่านี้ไม่มี นั่นละ วุสิต์ พุทธมจรรย์ เสร็จพอ

ธรรมมีคำว่าพอ ไม่ได้วิ่งเต้นหาอะไรดีนติดเหมือนกิเลสพาได้ ได้เท่าไรยิ่งลูกกลมคือกิเลส มหาเศรษฐียิ่งทุกข์มากนะ เศรษฐีกิเลส เศรษฐีเงิน เศรษฐีทอง ทุกข์มาก เศรษฐีธรรมไม่มีทุกข์ บรมสุขอยู่ที่เศรษฐีธรรม มหันตทุกข์อยู่ที่เศรษฐีเงิน เศรษฐีทอง สิ่งของได้มามากน้อยนี้ ไม่มีคำว่าพอ ตายทิ้งเปล่าๆ เพราะฉะนั้นเศรษฐีกับคนทุกข์คนจน อย่าเข้าใจว่าใครมีความสุขต่างกัน เศรษฐีนั้นแลมีความสุขมากกว่าคนทุกข์คนจน มันไม่พอซิ เพราะกิเลสพาหา ถ้าธรรมพาหาได้มากได้น้อยพอๆ สบายๆ นี่ก็พุดให้ชัดเจนได้หาธรรมมาตั้งแต่วันบวช

ตั้งหน้าหาธรรมจริงๆ ตั้งแต่วันบวช บวชวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๔๗๗ คือวันเราบวชก้าวเข้าสู่โบสถ์วันนั้น ชีวิตจิตใจกิริยามารยาทความเป็นอยู่ทุกอย่างที่เคยเป็นฆราวาสปิดทั้งหมด ให้เป็นความเป็นอยู่ของพระในศีลในธรรมตามลำดับลำดับ จนกระทั่งมาปัจจุบันนี้ ความเป็นอยู่ความเคลื่อนไหวไปมาเป็นเรื่องของพระของธรรมทั้งนั้น นี่ก็ปฏิบัติมาเสาะแสวงหาธรรมมา ๗๓ ปีนี้ ได้ธรรมเป็นที่พอใจมา ตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ นั้นได้ธรรมเป็นที่พอใจประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่มที่วัดดอยธรรมเจดีย์นี่พอ ตั้งแต่นั้นมาแล้วไม่ปรากฏว่าได้ทำงานเพื่อแก้กิเลสตัวใดอีกจนกระทั่งปานนี้ เป็นบรมสุขอยู่ในหัวใจสังขารร่างกายมันจะคืบจะคลานไปไม่ได้ช่างมัน จิตใจเหาะเหินเดินฟ้าข้ามโลกข้ามสงสารไปได้แล้ววิตกวิจารณ์หาอะไร จิตใจข้ามโลกแล้วพอ

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าโกหกโลกหรือ ใครปฏิบัติตามเป็นอย่างนั้นละ แต่กิเลสนี้โกหกหรือไม่โกหกดูเอา มันหลอกทุกหัวใจละกิเลส มันไม่ยอมฟังเสียงอรรถเสียงธรรม ให้กิเลสลากไปถูไป พวกเราพวกจมูกขาด กิเลสสนตะพายลากไปจมูกขาด แล้วก็เอาหูให้มันร้อยหูลากอีก สุดท้ายให้มันเอาเชือกมัดคอลากอีก คอขาด ยังเหลือแต่ตัวกลิ้งไปเลย กิเลสลากคนลากสัตว์ หลงไปตามมันเท่าไรก็เป็นแบบนี้แหละ ถ้าไม่หลงเสียอย่างเดียวไม่ถูลากนี่ละหาธรรมพอ เปิดป้างๆ ให้ท่านทั้งหลายฟังอย่างที่ว่านี้

เขาหาอะไรๆ เขาได้อะไรมา หาเงินหาทองได้ห้าได้สิบเขามาเล่าสู่กันฟังได้สบายๆ ทรัพย์สินของต่างๆ ได้เท่าไรมากน้อยเขาเล่าสู่กันฟังๆ ก็เป็นธรรมดาของโลกไม่มีอะไรแสดงแรงแจ้ง แต่เราหาความดีเอาความดีมาพูดทำไมมันแสดงแรงแจ้ง ถ้าไม่ใช่พวกเทวดาทัดเห็นธรรมเป็นข้าศึกเท่านั้น ถ้าอย่างนั้นพอใจ นี่เราก็แสวงหามาเท่าไรเราพอใจ หยุดการแสวงหาธรรม เราไม่หาอีกแล้วเต็มในหัวใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วหาอะไร นั้นเรียกว่าพอ วุสิต พุทธุมจรรย์ ผางเข้าไปตรงนั้นพอไม่หา เรียกว่าพอ ธรรมมีความพอ กิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่มีข้าศึกในหัวใจ ท่านจึงว่าหัวใจพระอรหันต์หมดข้าศึก

เราจะได้ไปละออกเดินทางวันนี้จำเป็นอยู่ กว่าจะกลับมาถึงวัดก็คงค่ำ มันหากมีกิจธุระจำเป็น พุดนั้นพุดนี้รอบด้าน เราจะแบ่งสันปันส่วนให้ใครบ้างเราก็แบ่งๆ เมื่อสุดวิสัยแล้วก็ไม่ให้แยะ พอแบ่งให้ๆๆ

(นักเรียนอุตรพิทยัทั้งหมดทั้งชาย ๔๓ คน มีครู ๒ คน ถวายปัจจัยหลวงตา ๑,๗๑๘ บาท) เอ้อ อุตรพิทยั เรียนตั้งใจปฏิบัติมีธรรมในใจ นักเรียนก็เป็นนักเรียนที่สุภาพอ่อนโยนเป็นที่น่าเคารพหรือน่าเมตตาสงสาร ความรู้เป็นเครื่องประดับความดีของเรา ถ้าเราเป็นคนดีความรู้ก็เป็นของศักดิ์สิทธิ์ดี ถ้าเป็นคนชั่วความรู้ทั้งหลายก็เป็นไฟเผา

ตัวไม่เกิดประโยชน์อะไร การสร้างตัวเองให้เป็นคนดีนี้สร้างยากอยู่ การเรียนรู้เรียนได้ชั้น นั้นชั้นนี้จนกระทั่งดอกเตอร์ดอกเตอร์ เห็นไหมล่ะ หลวงตาบัวได้ดอกเตอร์สองดอกเตอร์ของ เล่นเมื่อไร อวดเสียบ้างวันนี้ ดอกเตอร์รามคำแหงแห่งหนึ่ง ได้ดอกเตอร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่นแห่งหนึ่ง ของเล่นหรือหลวงตา ป.๓ ฟาดดอกเตอร์เสียสอง ดอกเตอร์ ดูซิลูกหลาน นาน ๆ พุดอย่างนั้นแหละ

เขาให้ดอกเตอร์เรา ไปสอนที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงเขาให้ดอกเตอร์เรา เอา ดอกเตอร์มามอบถึงวัดเลย เครื่องหมายดอกเตอร์อยู่ข้างบน มีพยานไปดู พวกนี้เป็น ดอกเตอร์ดอกเตอร์ไม่มีพยานเรามีพยาน เราเก่งกว่าดอกเตอร์ทั้งหลายอีกเข้าใจไหม ดอกเตอร์อยู่ถึงสอง ดอกเตอร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงเขาเอามาให้อยู่ตุนั้นแหละ เขามาเองเขาจัดเขาทำเอง หลวงตาบัวนี้เฉยเป็นเหมือนหมาปล่อยหมา เฉยเลยไม่ได้สนใจอะไรก็ดี เขาว่าอะไรก็ว่าไปตามเขาเฉย ๆ มันพอในหัวใจแล้วไม่มีอะไรเสมอ ด้วยความพอ พอในหัวใจพออย่างเลิศเลอ เอาอะไรมาใส่ตักปับ ๆ ไม่ว่านินทาสรรเสริญตก ออกหมด ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าธรรมชาตินั้น นั่นเรียกว่าปล่อยแล้วปล่อยโลกปล่อยสงสาร ปล่อยอย่างนั้น ให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ